

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De summa Christianae doctrin[a]e 4

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

Deus, vt ipsum verè agnoscere possimus. Amen.

De summa prædicationis Euangelicæ.

ADuersarij docent, Christum Dominum doctrinæ & prædicationis suæ, summam tribus capitibus complexum esse: prædicationem scilicet pœnitentiæ, remissionis peccatorum, & doctrinam seruandi omnia quæ commendauit. Cum hac forma dicunt librum Reformationis propè nulla in parte concordare, sed exigere, vt omnes prædicationes in Ecclesiis, nam ad populum fidelem, & iam baptizatum, ad hæc tantum duo capita reducantur, ad prædicationem videlicet pœnitentiæ & remissionis peccatorum: tertiam verò partem dissimulanter prætereant.

Responsio.

Primum: Non constat Christum Dominum formam hanc eodè ordine, iisdè verbis vllò in loco tradidisse, quibus ab aduersariis proponitur. Quod verò liber Reformationis docet Prædicationem noui Testamenti consistere in prædicatione pœnitentiæ & remissionis peccatorum, id est à Domino ipso traditum. Luc. vlt. aliisque locis noui Testamenti, quæ in libro Reformationis adducta sunt in eo titulo quæ est de prædicatione nouo Testamento propria, manifestis testimoniis confirmatum. Et Math. vlt. *mandauit Dominus Apostolis suis, vt faciant sibi discipulos omnes gentes, & baptizent eas, &c.* Si Aduersarij de hac ordinatione & forma loquantur, clarissimum est omnibus qui librum Reformationis legerunt, quòd ei faciunt iniuriam scribendo.

Quod cum hac forma non per omnia concordet: imò taceat eam ac dissimulanter prætereant. Est enim in libro statim à principio posita, & deinceps in titulo de remissione peccatorum. Quo in loco cum regenerationis proprietatem declarat, copiosè ostendit, quomodo hæc obedientia, qua studemus seruare quæcunque præcepit Dominus, veram fidem quæ apprehendit remissionem peccatorum, sequi debeat, semperque sequatur ex virtute & efficacia spiritus Sancti.

Multa igitur adducit loca, quæ de tali obedientia agunt. Videatur locus ipse. In his quoque articulis, de bonis operibus: de Cruce & afflictionibus: de Oratione: de Ieiunio: de S. oblationibus: de Ordinatione & constitutione Pastorum, cum postrema interrogatione susceptorum & Comparum apud Baptismum: de Confirmatione & S. Eucharistia, aliisque compluribus locis huius libri, tam fideliter & copiosè de generatione ac noua vita, omniumque quæ mandauit Dominus obseruatione, agitur, vt nimis horrendum sit, quod non dubitant affirmare, Librum Reformationis cum isto mandato Domini, non per omnia concordare, imò eam silentio præterire, exigereque vt omnes prædicationes ad duo tantum reducantur, prædicationem scilicet pœnitentiæ & remissione peccatorum.

Quemadmodum Dominus ipse prædicationem Euangelij sui duobus capitibus comprehendit, nempe pœnitentiæ & remissione peccatorum, ita & in libro Reformationis proponitur, at Dominus Lucæ vlt.

sibi ipsi contrarius non est, nec Math. ult. ubi iubet baptizatos docere omnia quæ præcepisset. Doctrina igitur libri mandato huic non est contraria, Particulam (Tantum) Aduersarij in libro Reformationis non legerunt, sed de suo confinxerunt, nulla alia causa impulsus, quàm insatiabili cupiditate cuncta quæ in hoc libro continentur, peruertendi ac deprauandi.

Porro quod ex sexto cap. Epistolæ ad Hebræos adducunt, ad probandum, quod prædicatio pœnitentiæ impiis potius & inchoantibus in fide fieri debeat, quàm fidelibus, cuius Christiano perspicuum est, quàm infirmum id sit, & omni carens fundamento. Eo enim in loco fides & resurrectio primæ doctrinæ annumerantur. At quinam fidelium tam profecti sunt, ut amplius necesse non habeant, fidem & expectationem resurrectionis in animis eorum confirmari? Cùm igitur non possimus in noua vitâ promouere, nisi præteritæ nos pœniteat, neque ut docuit nos Dominus, quotidianarum offensarum remissionem petere, nisi nos earum ex animo pœniteat, quis non videt, pœnitentiam omnium eorum quæ Deo in nobis displicent, in fidelibus & vrgendam & confirmandam esse? In quem verò id finem? Ut tantò maiori studio in obedientiam Christi se tradant, ad viuendum ipsi, ut vicissim viuat in eis, doceatque eos seruare omnia, quæ præcepit.

Postremò dictum Ambrosij in cap. 12. Rom. sc. Per bonam vitam certam fidei nostræ spem obtineri, in lingua sua obtinuerunt, Nos per bonam vitam spem fidei assequi & comparare posse. Obtinere enim hoc loco non est assequi & comparare, sed tenere & conseruare. Spem fidei consequimur, sicut & fidem ipsam per virtutem spiritus Sancti, non per bonam vitam, quam ex fide & spe fidei profluere ac promanare necesse est. Quando autem fructus fidei sequuntur, pia sc. vita, & spiritus operans in cordibus nostris, tunc obtinemus spem, eamque in nobis confirmamus, quemadmodum docet Petrus, cùm inquit, *Date operam fratres, ut vocationem & electionem vestram firmam efficiatis. Vbi enim contra conscientiam peccatur, ibi fidem ac spem concidere necesse est.*

De Reliquiis Peccati Originalis.

CAP. V.

Hoc loco reprehendunt Aduersarij, quod in libro Reformationis docetur, innatam ad peccatum inclinationem reuera peccatum esse, & præuaricationem legis diuinæ. Cùm Originalis Concupiscentiæ fomes (ut ipsi docent) propriè peccatum non sit, sed infirmitas quædam, ac potius boni causa quàm mali.

Responsio.

IN hac disputatione primum omnium veritatis fundamentum ponendum est: deinde ad loca scripturæ ab Aduersariis adducta, aliæque argumenta respondendum.

Funda-